

ТАТКО НАШ.

Пълнолик месечко надничаше през прозореца. Децата чакаха майка си да ги настани да спят. Полусжблечени, те още играеха и се закачаха помежду си. Най-голямото скачаше на един крак из стаята. Друго бе се обградило с дрехи и обуца, и разправяше, че се вози в царска колесница. Трето яздеше счупен чаджр и прескачаше една сжборена вжзглавница. Малката Верка седеше на леглото и стискаше в ръце разпокжсана книга с картинки.

Майката влезе. Децата се прибраха към леглото.

— Още ли не сте легнали, — извика тя. — Какви са тия дрехи по земята! Приберете ги и лягайте по-скоро!

Децата се мушнаха под завивката. Но и там продължаваха да се смеят и закачат.

— Мамо — обади се най-голямото, — наша Верка не ходи в училище, а знае вече да чете сжвсем хубаво „Татко наш“. Днес Петю го учи и тя пак повтаряше след него. Сега никжде не сжжрква. Нека го каже, да се увериш.

Верка се зави през очи. След малко се показа и погледна майка си. После стана на леглото, сбра ръце за молитва, както бе виждала изписаните ангелчета, и почна да чете „Татко наш.“

Когато изрече „Хляба наш, който ни даваш всеки ден, дай ни го и днес“, тя пришепна нещо тихичко и пак продължи гласно. Като свжрши до край, майка ѝ попита:

— Кажи сега, какво пришепна на дяда Господа в средата на молитвата?

Верка мжлчеше.

— Кажи, де. Или си припомняше шепнишком молитвата.

— О, о! Аз си я зная. Друго нещо си казах.

— Какво?

— Казах на дяда Господа да не ни дава само хляб, а да ни прати и малко сиренце сжс хляба.

Всички се разсмяха. Верка се мушна в леглото и се зави презглава.